

Arrest

nr. 100 522 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 26 juni 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die 17 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Gelet op artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 juni 1993;

Overwegende dat betrokkene op 27/01/2010 gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan 3 maanden strikt beperkt voor de duur van de studies aan de private onderwijsinstelling "CERIS",
Overwegende dat betrokkene sinds februari 2010 (academiejaar 2009-2010) ingeschreven is voor de éénjarige opleiding "Master of Arts in International Politics" aan CERIS; dat hij in juni 2011 niet slaagde voor zijn examens en zijn thesis niet tijdig had kunnen voorleggen; dat hij bijgevolg een tweede herinschrijving nam voor het academiejaar 2011-2012;
Overwegende dat bij navraag bij de RSZ blijkt dat betrokkene voor het eerste kwartaal 2011 voor 333 werkuren aangemeld stond (gemiddeld 27,75 uur per week), voor het tweede kwartaal 2011 277,5 uren (gemiddeld 23 uur per week), voor het derde kwartaal 2011 621 uren (gemiddeld 51,75 uur per week) en voor het vierde kwartaal 2011 367,5 uren (gemiddeld 30,6 uren per week); dat hij tevens in Dimona staat aangemeld van 14/02/2012 tot heden als werknemer bij de firma AGO Interim België nv te Kortrijk;
Overwegende dat wij hieruit afleiden dat de studies aan CERIS niet de hoofd activiteit van betrokkene uitmaken en deze winstgevende activiteit hem kennelijk hindert bij zijn studievoortgang, gezien hij reeds voor het derdejaar is ingeschreven voor dezelfde éénjarige opleiding;
Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student en hij geen verdere verlenging krijgt van zijn verblijfskaart;
Overwegende dat zijn verblijfsvergunning verstreken is sedert 30/09/2011".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier tijdig neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 13, 58, 61 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

[...]

In hoofddorde voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 58 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te verwijzen naar artikel 13 § 3 dat bepaalt: [...]

Verwerende partij vermeldt niet expliciet op welk van de drie gevallen zij zich in casu baseert (wat op zich een schending van de motiveringsplicht uitmaakt) maar motiveert dat 'betrokkene bijgevolg niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student. Verzoeker vermoedt derhalve dat hij een bevel om het grondgebied krijgt op basis van 2°, namelijk omdat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaraan voldaan moet worden indien men als student in België wenst te verblijven. Deze voorwaarden zijn de volgende:

- *De vreemdeling wenst in het hoger onderwijs te studeren of een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs te volgen.*
- *Het moet gaan om een volledig leerplan in een door de staat erkende, georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstellingen.*

- De vreemdeling bevindt zich niet in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bedoelde gevallen, m.a.w. hij vormt geen gevaar voor de volksgezondheid, de openbare orde of de veiligheid van België.
- De vreemdeling toont aan dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt.

Verzoeker voldeed aan al deze voorwaarden aangezien hij in januari 2010 gemachtigd werd om op het grondgebied te verblijven en dit tot oktober 2011.

In juni 2011 slaagde verzoeker voor al zijn vakken, doch kon zijn thesis niet tijdig voorleggen waardoor hij zijn diploma niet behaalde. Hij schreef zich opnieuw in voor een tweede jaar, waarin hij enkel zijn thesis diende af te werken en te verdedigen zodat hij zijn diploma zou verkrijgen.

Aangezien het tijdelijk verblijf van verzoeker ten einde liep in oktober 2011, vroeg verzoeker — om een verlenging van dit verblijf in juli 2011. Overeenkomstig artikel 101 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Uitvoeringsbesluit) werd zijn verlenging dus tijdig aangevraagd ('uiterlijk een maand voor de vervaldatum'). Hij vroeg deze verlenging aan bij de gemeente Deurne en legde hiervoor alle nodige documenten waaronder een 'registration certificate' en een 'transcript' van 11 juli 2011 (zie stukken 2 en 3). Deze documenten waren voldoende aangezien hij geen bijlage 29 kreeg overeenkomstig hetzelfde artikel 101.

De verblijfskaart van een student is telkens 1 jaar geldig (tot 31 oktober van het lopende academiejaar bij inschrijving in het hoger onderwijs) en wordt voor de duur van de studies elk jaar verlengd, op voorwaarde dat de student bewijst nog steeds aan de voorwaarden te voldoen.

Om van een verlenging te kunnen genieten, moet de student dus aantonen dat hij nog steeds aan de voorwaarden voldoet. In casu is dit wel degelijk het geval. Op het moment van zijn aanvraag voldeed verzoeker nog steeds aan alle hierboven vernoemde voorwaarden. Verzoeker was ingeschreven in het hoger onderwijs met volledig leerplan, hij vormde geen gevaar voor de volksgezondheid, de openbare orde of de veiligheid van België en beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Derhalve had (en heeft) hij het recht om in het land te verblijven. Zijn verblijfskaart had verlengd moeten worden. Door dit niet te verlengen, heeft de overheid de wet duidelijk geschonden en bovendien onzorgvuldig gehandeld.

Door niet duidelijk aan te halen op welk van de drie gevallen van artikel 13 § 3 van de Vreemdelingenwet verwerende partij zich baseert in haar beslissing en door hieromtrent geen motivering te voorzien, schendt verwerende partij duidelijk de motiveringsplicht. Een schending van de motiveringsplicht houdt namelijk in dat de motivering niet afdoende is, met andere woorden dat niet duidelijk is welke motieven tot de beslissing hebben geleid omdat deze motieven niet of niet afdoende weergegeven worden. Verzoeker kan derhalve niet nagaan of de motivering juist of onjuist is.

Zoals hoger aangehaald is het niet duidelijk welke motieven juist geleid hebben tot de bestreden beslissing. Vermoedelijk bevindt verzoeker zich in het geval van artikel 13 § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Indien dit inderdaad het geval zou zijn, dan meent verzoeker dat de motivering van verwerende partij onvoldoende en onjuist is. Zoals hierboven aangetoond voldoet verzoeker wel aan alle aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Verwerende partij motiveert geenszins waarom verzoeker niet meer aan de voorwaarden voldoet en verzoeker begrijpt dan ook niet waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Verwerende partij motiveert enkel dat verzoeker teveel werkt en dit zijn studievoortgang hindert en dat hij reeds voor het derde jaar is ingeschreven voor dezelfde éénjarige opleiding. Dit zijn echter geen voorwaarden die vermeld worden in artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verwerende partij deze niet aanhalen om haar beslissing te motiveren.

Verwerende partij schendt dan ook duidelijk de motiveringsplicht en artikel 58 van de vreemdelingenwet door er voorwaarden aan toe te voegen.

In ondergeschikte orde voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan en een schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds aangehaald mocht de overheid voor de verlenging van de verblijfsvergunning enkel rekening houden met het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden. Het feit dat verzoeker (al

dan niet teveel) werkte, heeft hier niets mee te maken en kan door verwerende partij dus niet gebruikt worden als motivering van de beslissing om de verlenging niet toe te staan.

Verwerende partij lijkt haar beslissing gemotiveerd te hebben op basis van artikel 61 van de Vreemdelingenwet, doch laat na deze bepaling expliciet te vermelden (wat wederom een schending inhoudt van de motiveringsplicht).

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde. Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.

§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in (artikel 10bis, § 1), dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vast gesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijksse hulp.

§ 3. Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.

Dit artikel is, in casu, echter niet van toepassing omdat dit gaat om de ‘vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren’, dus om de vreemdeling die reeds een verblijfsvergunning heeft. Aangezien de verblijfsvergunning van verzoeker verstreken is sedert 30 september 2011, kan dit artikel op hem niet van toepassing zijn.

Indien toch geoordeeld zou worden dat dit artikel in casu van toepassing is, quod non, dan nog is de motivering van verwerende partij niet afdoend.

Verzoeker heeft zijn studies helemaal niet op overdreven wijze verlengd. Verwerende partij vergist zich duidelijk wanneer zij stelt dat verzoeker reeds voor het derde jaar is ingeschreven voor dezelfde éénjarige opleiding. Verzoeker heeft zich maar twee keer ingeschreven voor dezelfde opleiding en dit enkel en alleen omdat hij zijn thesis niet tijdens het eerste jaar had kunnen voorleggen. Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoeker er voor al zijn vakken door was en dat hij enkel zijn thesis nog moest voorleggen tijdens dit tweede jaar. Het gebeurt namelijk wel vaker dat studenten een hogere opleiding die normaal één jaar duurt verspreiden over twee jaar omdat ze hun thesis niet in het eerste jaar afkrijgen. Men kan verzoeker dit dan ook moeilijk kwalijk nemen.

Bovendien houdt verwerende partij onvoldoende rekening met het advies van CERIS dat zij zelf in augustus inwon (zie stukken 4 en 5). Zo meldde CERIS dat 'Monsieur [M.] a suivi les cours avec assiduité et participé à tous les travaux et séminaires pour lesquels il a obtenu une moyenne de 15/20. Il n'a cependant pas pu remettre son mémoire pour la session de Juin 2011. Actuellement, il a entrepris la rédaction de son mémoire intitulé « Elections malpractices in Africa and the role played by the EU and the UN » et compte le défendre durant la session de juin 2012. Si l'étudiant parvient à présenter avec succès ses examens ainsi que son mémoire durant la session de juin 2012, il aura terminé son programme dans un délai raisonnable'.

Verzoeker vermeldt hier niets over in haar beslissing terwijl dit een bewijs bij uitstek vormt van het feit dat verzoeker niet op overdreven wijze zijn studies verlengt.

Verwerende partij is vervolgens ook van oordeel dat verzoeker teveel werkt en dat dit zijn studies hindert. Niets is minder waar, zoals duidelijk blijkt uit de brief van CERIS. Verzoeker heeft hard gewerkt en heeft aan al zijn seminars deelgenomen. Hij was er voor al zijn vakken door (eerst met 15/20 dan met 13/20). In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, slaagde verzoeker er dus wel in om zijn werk te combineren met zijn studies. De motivering van verwerende partij schiet dan ook duidelijk te kort."

3.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt doordat enkel wordt verwezen naar artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet zonder dat expliciet wordt vermeld in welke van de drie in deze bepaling voorziene situaties verzoeker zich dan wel bevindt. Verzoeker geeft evenwel zelf aan dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat hij "niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student", zodat dient te worden aangenomen dat op lezing van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder toepassing maakte van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst zelf in de uiteenzetting van zijn middel ook naar deze bepaling. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt ook dat verzoeker zich vanuit het oogpunt van deze bepaling, en de hierin vervatte grond om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, verdedigt tegen de bestreden beslissing. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS, 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt.

De Raad stelt verder ook vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt toegelicht hoe verweerder tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student en aldus weigert het verblijf te verlengen. Er wordt immers, verwijzend naar de tewerkstelling van verzoeker in 2011 en het gegeven dat hij van 14 februari 2012 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als werknemer staat aangemeld in Dimona, gesteld dat verzoekers studies niet zijn hoofdactiviteit uitmaken en dat zijn tewerkstelling hem kennelijk hindert bij zijn studievooruitgang gezien hij reeds voor het derde jaar is ingeschreven voor dezelfde éénjarige opleiding.

Deze motivering in rechte gecombineerd met de uitgebreide motivering in feite volstaat om de grondslag van de bestreden beslissing te kennen en om met kennis van zaken na te gaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van het motief dat aan de basis ligt

van de bestreden beslissing, aangezien hij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet – artikel dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt – luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Zoals hierboven reeds aangegeven, blijkt op lezing van de bestreden beslissing dat hierin toepassing is gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar artikel 58 van de Vreemdelingenwet – bepaling die voorziet dat, mits voldaan aan alle voorwaarden, een machtiging tot verblijf in België “moet” toegekend worden aan studenten die een attest voorleggen dat is afgegeven door een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling – dat verweerder de verlenging van zijn verblijfsmachtiging niet kon weigeren daar hij nog steeds aan de in deze bepaling gestelde voorwaarden voldoet.

De Raad merkt evenwel op dat artikel 58 van de Vreemdelingenwet enkel toepassing vindt op studenten die een attest voorleggen van een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling. Waar verzoeker lijkt voor te houden dat hij tot een verblijf als student werd gemachtigd op grond van de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit gegeven kennelijk onjuist is. Het is immers niet betwist dat verzoeker studeerde aan CERIS en dat dit, zoals duidelijk aangegeven in de motivering van de bestreden beslissing, een private onderwijsinstelling betreft. Verzoeker kwam bijgevolg niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als student op basis van de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet, doch diende zich te beroepen op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet teneinde als student in het Rijk te verblijven of een verlenging van zijn verblijf als student te bekomen. Verzoeker kan dan ook in geen geval voorhouden dat hij zowel bij zijn aanvraag als ten tijde van de bestreden beslissing voldeed aan de in artikel 58 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden. Huidig bestreden beslissing waarbij verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, en waarbij wordt beslist het verblijf als student niet te verlengen, werd dan ook correct genomen op grond van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet, in plaats van op grond van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 58 van de Vreemdelingenwet, nu hij als student ingeschreven aan een instelling die niet door de overheid is georganiseerd, erkend of gesubsidieerd, niet onder het toepassingsgebied valt van deze bepaling. Nu de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet geen toepassing vinden op de situatie van verzoeker, kan deze evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder ten onrechte niet heeft verwezen naar of toepassing heeft gemaakt van artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Ook waar verzoeker verwijst naar de procedure tot verlenging van de verblijfsmachtiging opgenomen in artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, merkt de Raad op dat deze procedure kadert in het bijzondere verblijfsstatuut van studenten zoals opgenomen in de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet en aldus evenmin van toepassing is op verzoekers situatie.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en bij de toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet naar analogie met het bijzonder verblijfsstatuut van studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling – en artikel 61 van de Vreemdelingenwet – heeft vooropgesteld dat verzoeker niet langer aan de voorwaarden van zijn verblijf als student voldoet nu zijn beroepsactiviteiten hem kennelijk hinderen in zijn studievoortgang en bijgevolg geen verlenging van zijn verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Er dient dan ook te worden nagegaan of verweerder op correcte wijze tot dit besluit kon komen.

Op grond van een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder tot dit besluit komt doordat uit nazicht bij de RSZ blijkt dat verzoeker gedurende het eerste kwartaal van 2011 voor 333 werkuren aangemeld stond, voor het tweede kwartaal voor 277,5 werkuren, voor het derde voor kwartaal 621 werkuren en voor het vierde kwartaal voor 367,5 werkuren. Uit de gegevens van Dimona bleek tevens dat verzoeker sinds 14 februari 2012 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aangemeld stond als werknemer. Uit voorgaande gegevens, in combinatie met het geven dat verzoeker in juni 2011 niet slaagde voor zijn examens en zijn thesis niet tijdig had kunnen voorleggen en reeds voor het derde jaar was ingeschreven voor dezelfde eenjarige opleiding, leidt verweerder af dat voormelde tewerkstelling verzoeker kennelijk hindert in zijn studies.

Wat de feiten betreft waarop verweerder zich in de bestreden beslissing heeft gesteund, stelt de Raad vast dat verzoeker het aantal werkuren in 2011 en de inschrijving in Dimona niet betwist. Wat zijn studiegegevens betreft, geeft hij verder enkel aan dat hij zich niet voor de derde maal doch slechts voor de tweede maal diende in te schrijven voor de betreffende opleiding.

Op grond van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat verweerder, waar hij stelt dat verzoeker *“reeds voor het derde jaar is ingeschreven voor dezelfde éénjarige opleiding”*, eerder doelt op het aantal academiejaren waarover verzoeker zijn eenjarige opleiding spreidde eerder dat op het aantal effectieve inschrijvingen van verzoeker. De Raad stelt vast dat op grond van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is uitgegaan van volgende gegevens betreffende de studieloopbaan van verzoeker: er wordt aangegeven dat verzoeker een eerste inschrijving nam in februari 2010 voor het academiejaar 2009-2010; vervolgens wordt gesteld dat verzoeker in juni 2011 niet slaagde voor zijn examens en zijn thesis niet tijdig had kunnen voorliggen en dat hij vervolgens een tweede herinschrijving nam voor het academiejaar 2011-2012. De Raad stelt vast dat deze gegevens waarop verweerder zich heeft gesteund niet betwist zijn en ook steun vinden in de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken. De vraag of verzoeker voor het academiejaar 2010-2011 een nieuwe inschrijving diende te nemen en of zijn inschrijving voor het academiejaar 2011-2012 een tweede dan wel derde inschrijving betreft, is niet determinerend en doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder op correcte wijze is uitgegaan van een studie die is aangevat op februari 2010 en waarvoor verzoeker – omdat hij in juni 2011 niet slaagde voor zijn examens en zijn thesis niet tijdig had kunnen voorliggen – een nieuwe inschrijving nam voor het academiejaar 2011-2012. Op basis van deze nieuwe inschrijving verzocht hij vervolgens om een verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Wezenlijk in het kader van huidige discussie is niet de vraag of verzoeker twee al dan niet drie inschrijvingen had – er moet in dit verband worden opgemerkt dat verweerder zelf ook melding maakt van een tweede inschrijving voor het academiejaar 2011-2012 –, doch wel de duur die hij nodig had voor zijn opleiding. Er dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing wat dit betreft steunde op een correcte feitenvinding. In dit verband merkt de Raad verder ook nog op dat verzoekers stelling dat hij in juni 2011 slaagde voor al zijn vakken en in het academiejaar 2011-2012 enkel nog zijn thesis diende te verdedigen geen steun vindt in de door hem aangebrachte stukken, en met name de *‘transcript’* opgesteld door de onderwijsinstelling CERIS op 11 juli 2011, waaruit blijkt dat verzoeker niet slaagde in zijn examens en dat hij wordt verwacht zijn thesis te verdedigen én de eindexamens af te leggen in juni 2012 of oktober 2012 ten laatste.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker aan de hand van zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder op grond van voormelde feiten op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als student. De Raad benadrukt dat verzoeker op 27 januari 2010 werd gemachtigd tot een verblijf in België met het oog op het volgen van een opleiding van één jaar aan een private onderwijsinstelling. Het komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder op grond van de vaststellingen dat verzoeker enerzijds vanaf 2011 regelmatig is tewerkgesteld en dit geenszins op marginale basis gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven werkuren en anderzijds na anderhalf jaar studie een nieuwe inschrijving diende te nemen voor het academiejaar

2011-2012 waarbij hij én nog zijn thesis diende af te werken en verdedigen én zijn eindexamens nog diende af te leggen, besloot dat verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student omdat zijn studies niet langer zijn hoofdactiviteit uitmaken en zijn economische activiteit hem kennelijk hindert in zijn studievoortgang. Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat hij *“er dus wel degelijk in [slaagde] om zijn werk te combineren met zijn studies”*. Hij geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoeker betoogt nog dat onvoldoende rekening is gehouden met het advies van CERIS dat verweerder zelf inwon in augustus 2011. In dit advies stelt prof. A. M. dat verzoeker de vakken heeft gevolgd en heeft deelgenomen aan de taken en seminars en dat indien verzoeker in juni 2012 succesvol zijn examens en thesis afrondt hij zijn opleiding binnen een redelijke termijn zal hebben beëindigd. Verzoeker toont evenwel niet aan dat verweerder, die de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door over te gaan tot het opvragen van het betreffende advies, gebonden is door het verleende advies en aldus de bevoegdheid zou verliezen om te oordelen dat verzoekers studies niet langer zijn hoofdactiviteit uitmaken en zijn economische activiteit hem kennelijk hindert in zijn studievoortgang, noch dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar dit advies diende te verwijzen. Er blijkt ook niet dat de motivering als dusdanig ingaat tegen dit advies van CERIS, doch verweerder hield in de bestreden beslissing tevens rekening met de niet onbelangrijke tewerkstelling van verzoeker die volgens hem de studievoortgang hinderde daar waar verzoeker enkel werd gemachtigd tot een verblijf met het oog op het volgen van de betreffende eenjarige opleiding.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Zoals reeds aangegeven kan verzoeker zich verder niet dienstig beroepen op de schending van de artikelen 58, 61 en 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel moet elke overheidsbeslissing de redelijkheidstoets doorstaan: ze mag niet kennelijk onredelijk zijn. In casu faalt de bestreden beslissing indien men de redelijkheidstoets toepast.

Zoals reeds aangehaald, was verzoeker er voor alles door en moet hij enkel zijn thesis nog afwerken en verdedigen. Ondanks deze feiten en het positief advies van de onderwijsinstelling oordeelde verwerende partij (bijna één jaar na de aanvraag tot verlenging, wat moeilijk een redelijke termijn genoemd kan worden) dat geen verlenging van het studentenverblijf toegekend kon worden. Verwerende partij is duidelijk onredelijk te werk gegaan, zeker nu blijkt dat de thesis van verzoeker af is en hij deze enkel nog dient te verdedigen om zijn diploma te behalen. [...]”

3.2.2. Verwijzend naar de bespreking van het eerste middel dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen kennelijke wanverhouding heeft aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In zoverre verzoeker verder nog wenst aan te geven dat de redelijke termijnvereiste is miskend, benadrukt de Raad dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf, of verlenging hiervan, aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Er blijkt niet dat huidig aangevochten beslissing onredelijk lang in behandeling was. Verzoeker toont trouwens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enige (verlenging van) machtiging tot verblijf aan verzoeker zou moeten worden toegestaan (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS